

— B O O T C A M P —

Shemara Jasmine

STRAK PAKJE

Val ik echt op
foute mannen?

XANDER

roman

SHEMARA JASMINE

Bootcamp

Strak pakje

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Omslagontwerp: HildenDesign, www.hildendesign.de

Omslagbeeld: © Stefan Hilden/shutterstock.com

Auteursfoto: Daan Brand

Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © 2014 Shemara Jasmine
en Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2014

ISBN 978 94 0160 207 5 / NUR 301

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De personages en gebeurtenissen afgebeeld in deze roman
zijn fictief. Elke overeenkomst met bestaande personen,
levend of dood, berust op louter toeval.

Voor Lennart, Mette en Hidde

1

Er parelt een zweetdruppel over mijn rug naar mijn bilnaad. De cijfers op het computerscherm dansen voor mijn ogen. Ik heb nog maar een paar minuten om iets in elkaar te flansen en mijn hart klopt in mijn keel. Ik sluit Excel af en klik nogmaals op de uitnodiging in mijn digitale agenda. Verstoopt in de 'beschrijving' van de uitnodiging zie ik weer de woorden waar ik vijf minuten geleden zo van schrok:

Beste Emma, vergeet niet je eigen beoordeling voor te bereiden. Zoals je weet is het Randalls wens dat je dat zelf doet.

Ik weet zeker dat ik geen e-mail met deze mededeling heb ontvangen en ik begrijp niet dat zo'n opdracht verscholen wordt in een agenda-uitnodiging. Is het te veel gevraagd om een beoordelingsformulier mee te sturen? Wat werken hier een stel incompetenten idioten, denk ik voor de zoveelste keer vandaag. Een printje heb ik ook zeker niet gekregen. Mijn bureau is een verzamelpunt geworden van alle papieren die ik de afgelopen drie maanden heb uitgeprint, voor sommigen een chaos maar voor mij niet: ik weet zeker dat er geen beoordelingsformulier tussen de papieren ligt.

Ik pak mijn mobiel, mijn Moleskin en mijn pen en loop

zachtjes vloekend mijn kantoor uit. Ik kan mijn baas zo direct melden dat één van mijn verbeterpunten is om op tijd op een afspraak te verschijnen, want op de klok van mijn iPhone zie ik dat ik al twee minuten te laat ben. In de lange gang hoor ik mijn hakken gehaast weergalmen op de grijze gietvloer. Het is zes uur en alle kantoren links en rechts van de gang zijn uitgestorven: mijn collega's genieten al van het weekend.

Ik klop voorzichtig op de houten deur. 'Binnen,' hoor ik aan de andere kant. Dit is de eerste keer in mijn leven dat ik onvoorbereid op een afspraak verschijn en ineens voelt het alsof ik in een minuut een Big Mac naar binnen heb gestouwd die nu weer mijn strot uit wil klimmen. Voorzichtig duw ik de zware deur open en ik zie Randall achter zijn bureau zitten. Zijn kamer is ruim en sfeervol, de kleuren zijn bruin en houten. Er ontbreken alleen een mahoniebar en whiskyglazen. Er hangt een nare vergadergeur in Randalls kamer. Mijn collega Chris hangt met zijn vadsige bierbuik onderuitgezakt op de bank en heeft rode koontjes op zijn normaal zo bleke wangen. Ik krijg het gevoel dat ze een indringend gesprek hebben gevoerd, maar aan Randall zie je dat niet. Chris en Randall zullen qua leeftijd niet veel verschillen, maar Randall is met zijn volle bos haar een jonge adonis in vergelijking met de kalende pafferige Chris. En zoals altijd ziet hij er opgewekt en energiek uit.

'Goed dat je er bent, Emma. Ik was net klaar met Chris,' glimlacht Randall naar mij. Zijn olieachtige ogen twinkelen als hij me aankijkt en ik voel mijn benen week worden. Ik grijp naar de deurpost om mijn evenwicht te vinden.

'Oké,' reageer ik. Voorzichtig laat ik de deur weer los en stap ik naar binnen. Chris staat met een kreun op en loopt naar mij toe. Die muffe geur komt niet uit Randalls kamer, maar hangt om Chris heen. De zurige lucht vindt zijn weg naar mijn neusgaten en ik houd mijn adem in.

‘Fijn weekend,’ roept Chris terwijl hij de deur met een klap dichtgooit. Midden in Randalls kamer wiebel ik heen en weer op mijn benen en adem voorzichtig weer wat lucht in. Ik voel me klein in deze ruimte, zijn kamer is wel vier keer zo groot als de mijne.

‘Wat zullen we doen? Je bent de laatste die ik moet afwerken vandaag.’ Randall leunt achterover in zijn bureaustoel en haalt zijn hand door zijn bruine haar. Bij zijn slaap heeft hij een paar grijze haren. Zijn stoppels schat ik zo’n achtenveertig uur oud. Hij heeft de mouwen van zijn overhemd opgestroopt en zijn das hangt los om zijn nek. De bovenste knoop is open. Hij draagt hieronder een spijkerbroek en het resultaat is een interessante kledingcombinatie die hem ontzettend goed staat. Hij doet me ineens denken aan Mr Darcy uit *Pride and Prejudice*, wat eigenlijk best raar is want hij heeft geen stijf voorkomen en ik geloof niet dat Mr Darcy ooit een spijkerbroek heeft aangehad.

‘Weet ik niet,’ stamel ik snel als ik beseft dat hij op mijn antwoord wacht. ‘We kunnen naar de SkyLounge gaan.’ Ik sta versteld van mijn eigen voorstel.

‘Mevrouw Schelp heeft zin in een borrel?’ Randall schuift zijn bureaustoel met piepende wieltjes naar voren en geeft me een blik die mijn wangen doen gloeien en die ik onmogelijk kan interpreteren. ‘Ik dacht aan de vergaderzaal op de tweede, maar de SkyLounge is een veel beter idee. Pak je spullen maar!’ Randall is zijn bureau al aan het opruimen, zie ik. Ga ik nu echt met mijn baas naar de SkyLounge voor een beoordelingsgesprek? Hij kijkt me aan alsof hij mijn gedachten kan lezen: ‘En vergeet je beoordelingsformulier niet?’

Ik steven de kamer uit en ren onhandig op mijn hakken naar mijn eigen kantoor. Achter mijn computer tik ik wanhopig een laatste zoekopdracht in mijn Gmail: ‘Be-

oordeling.’ Eén hit: de afspraak om 18.00. Ik heb echt niets ontvangen.

Na drie maanden dienstverband word ik nog steeds in alle algemene e-mails vergeten. Gisteren vroeg ik weer aan Els of ze mij aan de lijst wilde toevoegen, maar blijkbaar is dit ontzettend moeilijk voor haar. Paniekerig kijk ik naar de papieren die op mijn bureau liggen en ik graai hier en daar in een stapel. Dit is mijn eerste beoordelingsgesprek bij Vertimix en ik ben onvoorbereid. Ik pak een stapel op en blader erdoorheen, maar ik weet dat hier geen beoordelingsformulier tussen zit. Ik open op mijn computer de algemene schijf en *search* opnieuw naar ‘Beoordeling’. Shit, deze baan is zo belangrijk voor mij. Ik heb alles achter me gelaten hiervoor en nu verpest ik het binnen een paar weken!

‘Wat ben je aan het doen? We gaan.’ De fluwelen stem van Randall dreunt in mijn kamer en komt aan in mijn buik. Ik voel zijn ogen keurend over mijn lichaam glijden, maar besef dat hij misschien wel naar alle rotzooi op mijn bureau kijkt en helemaal niet naar de vrouw erachter.

‘Ik moest nog een mailtje versturen,’ lieg ik. Ik pak mijn gevoerde leren jack van mijn bureaustoel en gooi het over mijn arm. Het idee om mijn jas aan te trekken is verstikkend. Ik grijp mijn Fab-tas van onder het bureau en ik strijk in een automatisme mijn rokje recht door er klapjes op te geven. Er blijft een venijnige vouw in zitten. Ik was zo trots dat ik eindelijk een rokje in de uitverkoop had gescoord bij de Bijenkorf, maar de kwaliteit valt me enorm tegen.

‘Zijt gij zover prinses, of moet je je nog even opdoffen?’ Randall leunt met één hand in zijn zij tegen de muur aan. Hij ziet er onweerstaanbaar uit. Er schiet een welkome gedachte door mijn hoofd: ik heb zin om hem bij zijn jasje te pakken en te zoenen, zijn stoppels te voelen op mijn lippen, op mijn kin.

‘Ja, ik kom.’ Ik baal onmiddellijk van mijn woordkeuze. Als ik hem aankijk ben ik bang dat hij in mijn ogen kan zien waaraan ik denk dus vis ik mijn kleurloze lipgloss uit mijn tas en breng het omlaag kijkend aan op mijn lippen. Mijn jas glijdt van mijn arm en valt op de grond.

‘Je zet alles in de strijd geloof ik, maar dat is ook een kwaliteit,’ zegt Randall als hij twee stappen later naast me staat en mijn jas van de grond raapt. ‘Je bent de eerste vandaag met deze aanpak. Best verfrissend na een hele dag beoorde-
lingsgesprekken.’

‘Dat was niet de bedoeling. Ik heb last van droge lippen. De ramen kunnen niet open op kantoor...’

‘Grapje,’ onderbreekt Randall mij. ‘En sorry. Het was een hele lange vrijdagmiddag.’ Randall wrijft met zijn hand over mijn bovenarm en ik hap naar adem.

‘Oké,’ weet ik net uit te brengen, ik besluit even mijn lippen op elkaar te houden terwijl we door de gang lopen en de lift in stappen.

Buiten giert de herfstwind. Een koud windvlaagje vindt zijn weg onder mijn blousje naar mijn onderrug en naar mijn bh-sluiting. Mijn jas hangt nutteloos over mijn arm en er gaat een rilling door mij heen. ‘Heb je het koud, pop? Je hebt kippenvel.’ Zijn warme hand wrijft terwijl hij het zegt over mijn blote onderarm en hij legt zijn arm om mijn schouder.

‘Dank je wel. Ik heb het inderdaad een beetje koud.’

‘Gelukkig heb je een lieve baas die je graag opwarmt.’ Randall geeft me een knipoog en ik durf ineens te hopen dat hij met me flirt. Maar tegelijkertijd voel ik me ongemakkelijk. Dit is mijn baas, het kan gewoon niet. We lopen samen door de draaideur de lobby van het Hilton in. Zijn warme harde borstkast voel ik tegen mijn schouder. Als we de lift in stappen schrik ik van het spiegelbeeld dat mij toelacht: twee

aan elkaar klevende mensen, die innig met elkaar verbonden zijn. Ik begrijp niet hoe dit ineens zo snel kan gaan. Of verbeeld ik het me?

Ik probeer me uit zijn greep te bevrijden. Het is niet professioneel van mij om op deze manier met Randall in de lift te staan. Waarom voelde het zo ontzettend fijn om me in hem te nestelen?

‘De volgende keer doe ik mijn jas aan. Ik dacht dat ik dat kleine stukje buiten wel zou redden,’ verontschuldig ik mij. Van ons kantoor naar het Hilton is het maar een paar minuten lopen.

In de SkyLounge zie ik de verlichte stad onder en voor ons. Ik waan me een beetje terug in New York en er gaat een steek door mijn onderbuik. ‘Zullen we achterin gaan zitten, Emma?’ vraagt Randall. Ik volg hem zonder zijn vraag te beantwoorden. Hij neemt plaats op een rode leren bank en klopt uitnodigend op de plek naast hem. Waar zijn hand twee seconden eerder klapjes gaf, zet ik mijn billen neer, ervan bewust dat mijn wangen bij die gedachte paars kleuren. Dit is een beoordelingsgesprek, Emma! Ik spreek mezelf streng toe.

‘Ik ben blij dat je het een goed idee vond om hier naartoe te gaan.’ Ik wil iets zeggen over waarom ik het gesprek niet heb voorbereid. Ik babbel verder: ‘Het punt is...’

‘Wat kan ik voor u inschenken?’ Een tenger meisje met paardenstaart staat uit het niets voor ons.

‘Hebben jullie champagne?’ vraagt Randall.

‘Natuurlijk, meneer. Een fles?’ Na een knikje van Randall stuift ze weg en ik kijk hem vragend aan.

‘We moeten het weekend vieren. Ik heb alle beoordelingen gelukkig weer achter de rug,’ zucht hij.

‘Behalve die van mij,’ reageer ik.

‘Sorry, ik zou het bijna vergeten.’ Randalls ogen twinkelen.

‘Wat ik net tegen je wilde zeggen is dat ik niet geloof in beoordelingsformulieren. Ik bedoel dat niet respectloos, maar volgens mij is het voor sommige medewerkers beter om *out of the box* te denken.’ Ik verbaas me over mijn eigen tekst. Nu hopen dat hij toehapt.

Randall kijkt naar me met een intense blik. ‘Je maakt me nieuwsgierig. Heb je iets anders voorbereid?’ Hij schuift dichterbij mij toe zodat zijn knie net niet die van mij raakt. Doet hij dit expres? Mijn hart bonst alle kanten op, al probeer ik er controle over te krijgen.

‘Ja, ik zal het even pakken.’ Ik begin in mijn leren tas te graaien. Wat heb ik daar veel rotzooi in zitten beseft ik me. Opeens hoor ik een zoemend geluid.

‘Heb je een grasmaaier in je tas?’ Shit. Randall moet zich hier niet mee bemoeien.

‘Het is niets,’ reageer ik. Ik zie onder in mijn tas een lampje knipperen en ik grijp naar het geluid en het lampje. De onruststoker hou ik als een trofee omhoog: ‘Mijn *epilady*,’ jubel ik. ‘Die ben ik al weken kwijt.’ Ik weet duidelijk niet meer wat ik doe.

‘Je hebt dus ondertussen een lekker vachtje opgespaard. Vandaar dat je zo’n dikke panty draagt.’ Hij aait met zijn hand over mijn bovenbeen, er gaat een warme elektrische schok door mijn lichaam.

‘Ik heb me geschoren, natuurlijk. En dit is toch geen beoordeling over mijn haargroei?’ Voor ons worden nu gelukkig twee champagneglazen op het ronde tafeltje volgeschonken zodat het gesprek niet nog ongemakkelijker kan worden. Ik probeer mijn verhitte gezicht te verbergen in mijn tas, waar ik ook mijn *epilady* weer ingooi.

‘Kan je het vinden? Jullie vrouwen slepen veel te veel mee. Het lijkt wel een Douwe Dabbert-knapsak. Straks haal je er een hele kampeerset uit tevoorschijn.’ Ik hoor aan het stem-

geluid van Randall dat hij het amusant vindt. De rits van mijn tas schuurt nu tegen mijn wang. Dit is geen pretje en ik snap niet dat ik mezelf niet beter in de hand heb.

‘Gevonden,’ roep ik uit. Ik hou mijn iPad hoog in de lucht waar een minuut eerder mijn epilady hing.

‘Wacht even.’ Randall buigt zich naar me toe en ik voel zijn warme adem op mijn gezicht. Ik sluit mijn ogen en verwacht – of hoop – zijn lippen op de mijne te voelen. De afgelopen drie maanden flitsen door mijn gedachten. Ja, ik vond hem vanaf de eerste kennismaking aantrekkelijk. Al bij het eerste sollicitatiegesprek was ik verkocht. Randall is perfect, mannelijk en gevoelig, grappig en slim, sportief en stijlvol. Maar dat hij mij ook leuk vond, dat wist ik niet. Dat had ik niet durven hopen. Al die verlegen hallo’s bij de koffieautomaat, de stiekeme blikken heen en weer aan de vergadertafel – het betekende echt iets, ik heb het me niet verbeeld. Ik kan het nauwelijks geloven. Gaat hij me nu echt zoenen? Hing het al die tijd dan in de lucht? Ik hoor zijn stem: ‘Er zat iets in je haar, kijk maar.’ Voorzichtig open ik mijn oogleden en Randall houdt iets voor mijn neus alsof hij mij gaat hypnotiseren.

‘Wat is dat?’ vraag ik.

‘Dat lijkt me duidelijk.’ Randall giert het uit van het lachen. Hij slaat met zijn hand op zijn spijkerbroek en laat nog eens zien wat hij uit mijn haar heeft geplukt: een tampon. Ik gris het geval uit zijn hand en smijt die terug in mijn tas. Als ik mijn gezicht nu onder de koude kraan zou houden, zou er genoeg stoom vanaf komen om een antieke locomotief aan de praat te krijgen.

‘Ach ja. Het is de laatste mode. Volgens de *Linda* is dit hét accessoire van dit moment.’

‘Jij bent grappig, Emma.’ Randalls linkerhand raakt lichtjes mijn bovenbeen aan en mijn lichaam verstijft. Het lijkt

alsof hij mij bewust aanraakt. Ik voel natte plekken onder mijn oksels. Ik hou mijn armen strak tegen mijn lichaam zodat ik geen geur verspreid, en ik moet aan die meurende Chris denken.

Randall schudt heen en weer van het lachen. Hij doet zijn jasje uit en door zijn beweging zie ik dat hij geen t-shirt onder zijn overhemd draagt. Stiekem speur ik naar zijn buikspieren, het kan niet anders dan dat er een sixpack verstopt zit onder zijn kleding. 'Sorry, dat was erg grappig. Ik ben ondertussen nieuwsgierig geworden naar jouw manier van beoordelen.' Randall laat een stilte vallen. Hij leunt met zijn linkerzij tegen de bank zodat hij mij recht aankijkt.

'Wat ik probeer is om de beoordeling persoonlijk te maken.' Ik denk aan de persoonlijke effectiviteitstraining die ik in mijn inwerkprogramma gevolgd had. Ik moest mijn levensmotto bedenken. 'Leef iedere dag alsof het je laatste is,' draag ik voor vanaf mijn iPad. Ik kijk hem aan en hij kijkt niet weg, zijn wenkbrauwen fronsen licht alsof hij aan het nadenken is. 'Dat is mijn motto. Ik wil iedere dag het beste uit mezelf halen, vooral tijdens mijn werk.' Ik glimlach mijn liefste lach naar Randall.

'Wauw. Na al dat gezwets van vandaag. Dit raakt me.' Hij brengt zijn hand op zijn hart. 'Jij bent... wow. Je doet me denken aan hoe mijn vrouw ooit was.' Getrouwd? Huh? Hij heeft het nog nooit over een vrouw gehad? Niemand op kantoor heeft het ooit over zijn vrouw gehad? Hoezo 'mijn vrouw'? Hij spreekt in de verleden tijd, alsof ze overleden is en hij kijkt ineens verdrietig. Zijn lach is verdwenen. Ik slik en mijn hersenen maken overuren om te zoeken naar gepaste woorden.

'Dank je wel. Ik wist niet dat je getrouwd was,' zeg ik voorzichtig. Mijn hart klopt in mijn keel. Zijn privéleven gaat mij niets aan, maar ik kan mijn nieuwsgierigheid niet on-

derdrukken. Deze arme vrolijke man, een weduwnaar?

‘We zijn al lang bij elkaar en hebben twee kinderen. Het is een heel gecompliceerd verhaal. Het is al een tijd niet goed.’ Randall staart naar de vloerbedekking. Hij krabt op zijn hoofd en een pluk van zijn haar blijft overeind staan. Ik voel woede, ze leeft.

‘Je bent dus getrouwd?’ Het komt er in de herhaling beschuldigender uit dan ik wil.

‘Nee, pop.’ Zijn stem is nu weer zacht en hij kijkt me aan. ‘Ik ben alleen op papier nog getrouwd. We gaan scheiden.’ Ik staar naar de grijze haren rondom zijn slaap. Waarom zijn zelfs zijn grijze haren aantrekkelijk?

‘Goh, wat naar. Ik wist dat niet.’ Ik klop bemoedigend op zijn schouder. Ik weet niet wat me bezielt. Een schouderklop?

‘Ach ja, die dingen gebeuren. Ik heb Veer betrappt met de buurman. Het is een clichéverhaal. Ik kwam eerder thuis om haar te verrassen en ik kan je vertellen dat het een verrassing was. Ik hoorde haar kreunen nog voordat ik het zag.’ Oké, *too much information*. Dit wil ik niet weten. Ik voel een steek in mijn buik en voel mijn hart opzwellen. Wat verschrikkelijk moet dat zijn geweest, om dat mee te maken. En wat een bitch!

‘Ik vind het zo erg voor je.’ Ik wrijf voorzichtig over zijn onderrug, beter dan die mannelijke schouderklop. Voorzichtig schuif ik mijn hand naar zijn zij en voel dat hij strakke buikspieren heeft.

Hij buigt zich naar mijn oor en ik voel opnieuw zijn warme adem. Hij ruikt heel licht naar kaneel. ‘*Please*, vertel dit aan niemand. Ik moet het nog verwerken. Dat begrijp je toch wel. En laten we het nu niet over mij hebben. Dit gesprek gaat over jou.’ Mijn oren tintelen en een warme sensatie gaat door mij heen. Zijn vinger tikt zachtjes tegen mijn schouder, het voelt als kleine stroomstootjes.

Ik bijt op mijn lip. ‘Als je erover wil praten, weet je me te vinden.’

‘Ik wil het graag ergens anders over hebben.’ Randall gaat rechtop zitten. ‘Je bent de beste momenteel. Je bewijst elke dag opnieuw dat je intelligent bent, maar nu met je bijzondere beoordelingsaanpak zie ik ook dat je een leider bent. Ik wil je vragen of je de komende tijd als interimmanager de afdeling wil leiden. Zie het als een proeftijd die binnenkort wordt omgezet in een formele benoeming, maar daar heb ik wat meer tijd voor nodig. En ik wil dat je direct aan de slag gaat.’ Hij pakt met een ondeugende blik de glazen champagne van het tafeltje voor ons op en biedt mij er één aan.

‘Ik weet niet wat ik moet zeggen.’ Ik knijp in mijn arm om zeker te weten dat dit echt gebeurt.

‘Zeg maar dat je ontzettend blij bent met je fantastische baas.’ Hij houdt zijn glas in de lucht om te proosten. Ik klink mijn glas tegen het zijne en neem een slokje. De bubbels glijden feestvierend door mijn keel.

‘Je moet me nu recht in mijn ogen kijken, anders zeven jaar slechte seks.’ Randall legt even de nadruk op het woordje seks en ik voel mijn hart tekeergaan. Ik kijk hem diep in zijn ogen en onze glazen klinken opnieuw. ‘Op onze samenwerking, Emma. Ik kijk ernaar uit om veel meer met jou te gaan doen.’ Randalls stem klinkt als een cadeau.

‘Ik ook.’